

1.

Vreiðr var þá Vingþórr
er hann vaknaði
ok síns hamars
of saknaði,
skegg nam at hrista,
skör nam at dýja,
réð Jarðar burr
um at þreifask.

2.

Ok hann þat orða
alls fyrst of kvað:
"Heyrðu nú, Loki,
hvat ek nú mæli
er eigi veit
jarðar hvergi
né upphimins:
áss er stolinn hamri!"

3.

Gengu þeir fagra
Freyju túna,
ok hann þat orða
alls fyrst of kvað:
"Muntu mér, Freyja,
fjaðrhams léa,
ef ek minn hamar
mættak hitta?".

Freyja kvað:

4.

"Þó munda ek gefa þér
þótt ór gulli væri,
ok þó selja,
at væri ór silfri."

5.

Fló þá Loki,
- fjaðrhamr dunði, -
unz fyr útan kom
ása garða
ok fyr innan kom
jötna heima.

6.

Þrymr sat á haugi,
þursa dróttinn,
greyjum sínum
gullbönd sneri

ok mörum sínum
mön jafnaði.

Þrymr kvað:

7.

"Hvat er með ásum?
Hvat er með alfum?
Hví ertu einn kominn
í Jötunheima?"

Loki kvað:

"Illt er með ásum,
illt er með alfum;
hefr þú Hlórriða
hamar of folginn?"

Þrymr kvað:

8.

"Ek hef Hlórriða.
hamar of folginn
átta röstum
fyr jörð neðan;
hann engi maðr
aftr of heimtir,
nema færi mér
Freyju at kvæn."

9.

Fló þá Loki,
- fjaðrhamr dunði, -
unz fyr útan kom
jötna heima
ok fyr innan kom
ása garða.
Mætti hann Þór
miðra garða,
ok þat hann orða
alls fyrst of kvað:

10.

"Hefr þú erendi
sem erfiði?
Segðu á lofti
löng tíðendi,
oft sitjanda
sögur of fallask
ok liggjandi
lygi of bellir."

Loki kvað:

11.

"Hef ek erfiði
ok erendi;
þrymr hefr þinn hamar,
þursa dróttinn;
hann engi maðr
aftr of heimtir,
nema hánnum færi
Freyju at kván.

12.

Ganga þeir fagra
Freyju at hitta,
ok hann þat orða
alls fyrst of kvað:
"Bittu þik, Freyja,
brúðar líni;
vit skulum aka tvau
í Jötunheima."

13.

Reið varð þá Freyja
ok fnasaði,
allr ása salr
undir bifðisk,
stökk þat it mikla
men Brisinga:
"Mik veiztu verða
vergjarnasta,
ef ek ek með þér
í Jötunheima."

14.

Senn váru æsir
allir á þingi
ok ásynjur
allar á máli,
ok um þat réðu
ríkir tívar
hvé þeir Hlórriða
hamar of sætti.

15.

Þá kvað þat Heimdallr,
hvítastr ása,
vissi hann vel fram
sem vanir aðrir:
"Bindum vér Þór þá
brúðar líni,

hafi hann it mikla
men Brísinga.

16.

Látum und hánum
hrynja lukla
ok kvenváðir
um kné falla,
en á brjósti
breiða steina
ok hagliga
um höfuð typpum."

17.

Þá kvað þat Þór,
þrúðugr áss:
"Mik munu æsir
argan kalla,
ef ek bindask læt
brúðar líni!"

18.

Þá kvað þat Loki
Laufeyjar sonr:
"Þegi þú, Þórr,
þeira orða.
Þegar munu jötnar
Ásgarð búa,
nema þú þinn hamar
þér of heimtir."

19.

Bundu þeir Þór þá
brúðar líni
ok inu mikla
meni Brísinga,
létu und hánum
hrynja lukla
ok kvenváðir
um kné falla,
en á brjósti
breiða steina,
ok hagliga
um höfuð typpðu.

20.

Þá kvað Loki
Laufeyjar sonr:
"Mun ek ok með þér
ambótt vera,
vit skulum aka tvær

í Jötunheima."

21.

Senn váru hafrar
heim of reknir,
skyndir at sköklum,
skyldu vel renna;
björg brotnuðu,
brann jörð loga,
ók Óðins sonr
í Jötunheima.

22.

Þá kvað þat Þrymr,
þursa dróttinn:
"Standið upp, jötnar,
ok stráið bekki,
nú færa mér
Freyju at kván
Njarðar dóttur
ór Nóatúnum.

23.

Ganga hér at garði
gullhrynðar kýr,
öxn alsvartir
jötni at gamni;
fjölð á ek meiðma,
fjölð á ek menja,
einnar mér Freyju
ávant þykkir."

24.

Var þar at kveldi
of komit snemma
ok fyr jötna
öl fram borit;
einn át oxa,
átta laxa,
krásir allar,
þær er konur skyldu,
drakk Sifjar verr
sáld þrjú mjaðar.

25.

Þá kvað þat Þrymr,
þursa dróttinn:
"Hvar sátu brúðir
bíta hvassara?
Sák-a ek brúðir
bíta breiðara,

né inn meira mjöð
mey of drekka."

26.

Sat in alsnotra
ambótt fyrir,
er orð of fann
við jötuns máli:
"Át vætr Freyja
átta nóttum,
svá var hon óðfús
í Jötunheima."

27.

Laut und línu,
lysti at kyssa,
en hann útan stökk
endlangan sal:
"Hví eru öndótt
augu Freyju?
Þykki mér ór augum
eldr of brenna."

28.

Sat in alsnotra
ambótt fyrir,
er orð of fann
við jötuns máli:
"Svaf vætr Freyja
átta nóttum,
svá var hon óðfús
í Jötunheima."

29.

Inn kom in arma
jötna systir,
hin er brúðféar
biðja þorði:
"Láttu þér af höndum
hringa rauða,
ef þú öðlask vill
ástir mínar,
ástir mínar,
alla hylli.

30.

Þá kvað þat Þrymr,
þursa dróttinn:
"Berð inn hamar
brúði at vígja,
lekkið Mjöllni

í meyjákné,
vígið okkr saman
Várar hendi."

31.

Hló Hlórriða
hugr í brjósti,
er harðhugaðr
hamar of þekkði;
Þrym drap hann fyrstan,
þursa dróttin,
ok ætt jötuns
alla lamði.

32.

Drap hann ina öldnu
jötna systur,
hin er brúðféar
of beðit hafði;
hon skell of hlaut
fyr skillinga,
en högg hamars
fyr hringa fjölda.
Svá kom Óðins sonr
endr at hamri.